

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: FÉBÉ Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hídegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

„Látták az én szemeim.”

Luk. 2:30.

Öreg édesanya éldegél magányos kis házában. Egyetlen leánya megszöve idegen országba követte hitvesét. A háború lezárta a határokat. Telnek az évek. Az édesanya vár. Gyenge, beteges. Nyolcvan év fehéritette hősínűvé a haját. Egy kívánsága van még ezen a földön: még egyszer látni szeretett gyermekét. Ez a kívánság, ez a remény erősíti és élte.

Ilyen, de még égetőbb kívánság, még nagyobb remény élte az öreg Simeont, akinek a Szentlélek által jelentetett ki, hogy addig halált nem lát, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát. Ő volt az első ember, akit nem angyalok jelenése, nem csillag, egyedül a Lélek indítása vezetett oda Jézushoz. Úgy mehetett át az örökkévalóságba, hogy látta Jézust. »Látták az én szemeim a te üdvösségedet, amelyet készítettél minden népeknek szemeláttára«, — mondta karjaiban a gyermek Jézussal. És a karácsonyi történetben az ő története is benne van: úgy zárhatta le a szemét, hogy az a szem karácsonyi örömtől ragyogott. Azóta vajjon hány olyan boldogszem zárult le, mint a Simeoné? S hány szem csukódott le a nélkül, hogy látta volna az Úrnak Krisztusát? Pedig Isten az ő üdvösségét, a Krisztust, minden népeknek szemeláttára készítette. Lássá meg minden szem és ragyogjon karácsonyi örömtől.

Pápua férfiú állott oda a misszionárius elé a kérdéssel: »Láttad-e Jézust?« »Nem láttam.« »Akkor bizonyosan az édesapád látta.« »Ő sem látta.« »Akkor a nagyapád.« »Ő sem.« »Hát járt Jézus a te országodban?« A misszionárius erre a kérdésre is tagadó választ adott. A pápua méltatlankodni kezdett: »Akkor hogyan beszélhetsz te Jézusról, hogyan mondhatasz el nekünk történeteket róla, ha nem látta Őt az édesapád, a nagyapád se látta és nem is járt a te országodban?« »Amilyen igaz, hogy a nap fenn ragyog az égen, olyan igaz, hogy Jézus itt van!« — felelte bizonyossággal a misszionárius. A kérdező gondolkozva távozott s kisvártatva visszatért: »Megértettem, mit akartál mondani. Ugy-e, a szemed nem látta Jézust, az édesapád, a nagyapád szeme sem, de a szívetek látta?«

Tesztvérem, láttad-e Jézust? Látta-e a szíved? Amilyen igaz, hogy a nap fenn ragyog az égen, olyan igaz, hogy »meglátogatott minket a nap-támadat a magasságból« és Jézus a te napod, csillagod, üdvösséged, itt van. Láss! Legyen világosság a lelkedben! Legyen karácsony! Legyen békesség!

T. E. d. t.

Bejelentőlap.

Békevilágban is szigorúan vették a szállóvendégek, vagy állandó lakók bejelentését, most, háború idején pedig még szigorúbb az ellenőrzés. Nekem drága Vendégem érkezik. Igaz, Ő kivétel a törvény alól, láthatatlan Vendég, nem is szükséges papírosan bejelentnem. De gondolatban mégis megteszem.

Kétféle bejelentőlap van előttem. Az egyik ideiglenesen megszállt vendégek bejelentésére való. Félreteszem. A másikon állandó lakást lehet bejelenteni. Az jó lesz. Legyen az érkező Vendégnek állandó lakása az, amelyikbe bejelentem. Kicsiny és szegényes, de hiszem, nem veti meg és jelenlététől fényes palotánál jobban fog ragyogni.

Az első rovat éppen: Állandó lakása, amelybe beköltözik. Ide a magam címét írom, mert a drága Vendég nálam fog megszállni. Házzám... ajtó... Az ajtó a szívem ajtaja. — És tovább írom az adatokat. Neve: Jézus Krisztus... foglalkozása: Megváltó, Király... Előbbi állandó lakása: a menny.

Kár, hogy az állandó lakás bejelentésére szolgáló lapon hiányzik az »ideérkezésének célja« felírású rovat. Pedig legnagyobb öröömöm, ha ideérkezésének céljára gondolok. Képzelt bejelentő lapomról nem is hiányozhat ez a rovat. Irom is már: »Ideérkezésének célja.« És lapozgatom a Bibliámat. Ott annyiszor be van ez a cél jelölve. I. Tim. 1:15. szerint »Jézus Krisztus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.« I. Ján. 3:5. szerint »azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye.« Márk 10:45. szerint azért jött, »hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.« Kol. 1:20. szerint, hogy az Atya »Óáltala békéltessen meg mindent magával, békességet szerezvén az Ő keresztjének vére által, Óáltala mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.« Lk. 1:78—79. szerint meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, »hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek: hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára!« Ef. 1:5. szerint az Atya eleve elhatározta, »hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jókedve szerint« és e végett a királyi adóztatás végett küldte a földre egyszerű Fiát. II. Kor. 8:9. szerint a mi

Urunk Jézus Krisztus gazdag lévén azért lett szegényen éretünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Ján. 10:10. szerint azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk.

Többet is írhatnék, de amíg ezt leírom is, csordultig telik a szívem hálával és örömmel. Azért jött és azért jön ebben az ádvdentben is felém, hogy megtartsom, hogy bűneimet elvegye, hogy megbékéltessen az Atyával, hogy a békesség útjára vezesse lábam, hogy az Atya Óáltala gyermekévé fogadjon és királyi gyermek legyek, hogy enyém legyen minden gazdagsága, hogy életem legyen nekem, aki a halál árnyékában ültem, bővölködő, ragyogó, gazdag életem. Ez Jézus Krisztus »ideérkezésének célja.«

Ó, aki megpróbálja lélekben velem együtt kitölteni ezt a bejelentőlapot, az hálakönnyes szemmel, észrevétlen ujjongni és énekelni kezd: »Jézus, örömmel fogadlak, Aldott légy, hogy eljöttél!«
T. E. d. t.

Áldás.

Olyan karácsony is van, amit az ember maga készít magának. Mint ahogyan a gyertyát is saját kezűleg gyújtja meg, úgy az ünnepnapokat is saját gondolataival tölti meg. Legtöbbször megelégszik egy kis karácsonyi hangulattal. Örizzen meg minket az Úristen ilyen karácsonytól! Mária, Jézus anyja, másként ünnepel. Szívében forgatta, amit a pásztorok elbeszéltek, amit az angyalok hírüladtak, azt a nagy örömet, amely minden népnek öröme lett. Megértette, hogy a világ Megváltója pihen ott a bölésében és imádta őt. Aki a karácsonyról szóló Igéket így szívében forgatja és Isten ajándékát a legfontosabbnak tartja, aki a szent gyermeket mint az Atyától küldött örök Igét szívébe és életébe beengedi, az áldást nyer Istentől. Az ilyen karácsonyt nem ember, hanem maga Isten készíti.

A karácsonyfa fényében.

Frommel Emil lelkész azt mondta: »Jó volna karácsony estéjén az ablak és a karácsonyfa közé állni és először az ablakon kinézve a hóra, jégre, éjsötétbe és azt mondani magunkban: te is ott kívül állnál, ha nem volna Megváltód. Azután a karácsonyfa fényébe tekintve azt mondani: ezé lettél. Világosságot nyertél, fényben élhetsz és fényt adhatsz tovább.«

Hálás és örvendező szívvel ünnepeljünk karácsonyt.

Betlehemesek biztatása.

Ó, betlehemesek,
soha inségesebb,
bánattal terhesebb
nem volt a föld, az éj
soha mélységesebb
és soha ennyi seb:
s mi csak egy régi szép,
szent éneket tudunk.
Elinduljunk vele?
Bezörgessünk vele?
Elérkezett megint
karácsony éjjele.

Ó, betlehemesek,
lehet, hogy énekünk
nem nyit kaput nekünk,
de más nem zenghetünk.
Dicsőség! Glória!
Eljött Isten Fia!
Le kellett szállnia,
hogy elnyerjük mi a
békét és örömet.
Zengjen békételen,
bús emberek között,
zengjen csak énekünk.
Mi nem hallgathatunk
karácsony éjjelen.
Glória! Glória!
Dicsőség odafenn!
Békesség ideleonn!

Csak szóljon énekünk!
Szívünk a Betlehem.

Benne csendben pihen
a jászol Gyermeke.
Körötte zengve száll
angyalok éneke.
Viharok ülnék-e,
viharak kelnek-e,
inségek múltak-e,
inségek jönnek-e:
Ó, betlehemesek,
szívünkben övele
zengjük örömtelen
régí egy énekünk!
Kapu zárul nekünk:
kapu nyílik nekünk.
Soha inségesebb,
bánattal teljesebb
nem volt a föld, az éj
soha mélységesebb
és soha ennyi seb:
de soha, soha szebb
a mi betlehemes,
örömmondó utunk.

Hallgatni nem tudunk:
szívünk a Betlehem.
Benne csendben pihen
a jászol Gyermeke.
Körötte zengve száll
angyalok éneke.
Glória! Glória!
Dicsőség odafenn!
Békesség ideleonn!...
Békesség ideleonn!

T. L. d. t.
1942.

Fény Oroszország éjszaká- jában.

Schabert rigai lelkész, aki hitéért sokat szenvedett Oroszországban, beszélt el egyik előadásában: Oroszországban tilos karácsonyt ünnepelni. A szobákban nem állhat karácsonyfa és gyertyát sem szabad gyújtani.

Közel az orosz határhoz, már lett területen messzire ellátzó domb emelkedik. Közelében órház áll. Erre a dombra a lett határőrök karácsony reggelén óriási fenyőfát helyeztek el. Az oroszok csodálkozással figyelték. Egész napjuk titkos készülődéssel telt el. Amikor besötétedett, egyszerre gyuladt ki száz égő a fán, melyeket a határőrök napközben odaerősítettek. Meszse a határszélről világított a karácsonyi fény bele a sötét orosz éjbe. És lágyan szólalt meg a katonák ajkán az oroszok egyházi éneke: »Velünk az Isten.«

Milyen hálásak lehetünk azért, hogy mi zavartalanul meggyújthatjuk a ka-

rácsonyi gyertyákat és a jászolban fekvő Gyermeke előtt térdet hajtva dicsőítő énekeket énekelhetünk.

Ha házadba meghívnál, bizonyos vagyok abban, hogy jövelelemre minden előkészületet megtennél dacára annak, hogy én közönséges ember vagyok. Kötelességednek tartanád, hogy jövelelemkor barátságosan üdvözölj. Hát még hogyha a király jönne hozzád! Alaposan meggondolnád, hogy milyen módon fogadhatnád legméltóképpen. Mi pedig a királyok Királyát várjuk, azért vigyázzunk, hogy jól elkészüljünk a fogadására. Láttam már szélesre kitért kapukat és tudtam, hogy ott vendégeket várnak. Lelkünk kapuját tárjuk ki szélesre és tartjuk nyitva az eljövendő Úr előtt. Egészen hiába való azt mondani, hogy mi Őt várjuk, ha lelkünket pénzszeretet és világszeretet tartja fogva. Ha igazán az Urat várjuk, elrendezzük a házunkat és magunkat az Ő fogadására.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Dec. 16. Ján. 1:6—9. 15—18. Mt 25:14—30. Akinek az Úr kevés talentumot, kisebb képességet adott, ne becsmülje le. Az Úr a hűségre néz »Egy szó enyhíthet nagy fájdalmat, nyájas mosoly goncterheket. Egy kézszorítás visszatarthat a büntől s ebrezthet hitet.«

Dec. 17. II. Tím. 4:5—8. Mt. 25:31—46. »Ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal.« »Szolgáljál az Úrnak Minden nyomorultban, Minden elesettben.« Kell-e ennél szentebb, dicsőségesebb feladat? S a jutalma: örökélet.

Dec. 18. Lk. 7:29—35. Lk. 1:1—25. Mikor az emberi értelem előtt már teljesen lehetetlennek látszik a kérés teljesítése, akkor felel az Úr, Nem csak gyermeket ad a szülőknek, hanem útgyenygetőt a Messiásnak. Boldogszülők, kiknek gyermeke az Úr előtt jár.

Dec. 19. Fil. 4:4—7. Ján. 1:19—28. És. 44:21—28. Lk. 1:26—38. Milyen csendes, alázatos lélekkel fogadják Mária az angyal híradását. Kész volt vállalni amit Isten reá bízott. Csak alázatos, engedelmes eszközök által viheti keresztül az Úr csodatévő terveit.

Dec. 20. És. 45:1—8. Lk. 1:39—45. Isten összehozza két alázatos szolgálóleányát, drága ígéreteinek hordozóit. Erzsébet felismeri Máriában eljövendő Urának az anyját. Boldog közösség, amelyet az Úr hoz létre Reá figyelő, az Ó Lelkének engedelmeskedő lelkék között.

Dec. 21. Mikeás 5:1—4/a. Lk. 1:46—56. Mária ajkáról magasztaló énekben tör elő a szívét betöltő öröm és hála. Kiválasztott eszköze lehet az Úrnak s csodálattal szemléli Isten munkáját, népéhez lehajló irtalmas szeretetét. Milyenek a mi örömeink?

Dec. 22. Márk 3:31—35. Lk. 1:57—66. Zakariás csendes némaságban várta az ígért beteljesülését, s mikor a gyermek megérkezett, engedelmes szívvel írta a táblára azt a nevet, a melyet az Úr már előre meghatározott. S ekkor nyelve feloldódott s áldotta az Istent.

Dec. 23. Róm. 1:1—7. Lk. 1:67—80. Zakariás ajkáról Isten Lelke által indítatva profécia hangzik. Profétál váltáságról, szabadulásról. Szíve túlárad az örömtől, hogy ennek a várva-várt Messiasnak lehet az útkészítője János.

Dec. 24. Mt. 1:18—25. Lk. 2:1—7.

»...nem vala nékik helyük a vendégfogadó háznál.« Isten Fia számára nem volt más hely, csak a betlehemi jászol. Oh, de sok szívben nincs hely ma sem az Ó számára. A tiedben van-e?

Dec. 25. Titus 2:11—14. Lk. 2:8—14. És. 9:1—6. Lk. 2:8—14. Nagy örömet, a Megtartó születését hirderte az Annyal. Számódra öröm-e a legnagyobb karácsonyi öröm, Jézus születése? Ha még nem, fogadd el Őt, hogy egész életedet beragyoghassa karácsony éjszakájának a fenye.

Dec. 26. Titus 3:4—7. Lk. 2:15—20. Ján. 1:1—14. Lk. 2:15—20. »Elmenének azért sietséggel...« Vágyó szívük üzte, hajtotta a pásztorokat a betlehemi jászolban fekvő gyermekekhez. Hova siet a te lábad? »Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.«

Dec. 27. I. Ján. 1:1—4. Lk. 2:21—35. Simeonnak megadatott az a kegyelem, hogy megláthatta a gyermek Jézust, az Úrnak Krisztusát. Neked is megadatott az a kegyelem, hogy lelki szemmel meglásd Őt, Isten szeretetének a zálogát.

Dec. 28. Mt. 2:13—18. Lk. 2:36—40. Vágyó szíveknek kijelenti magát az Úr. Anna is megláthatta és sokak előtt bizonyoságot tehetett az Údvözítőről. »Kérjetelek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.« Mt. 7:7.

Dec. 29. János 12:35—43. Lk. 2:41—52. A 12 éves Jézus már tudatában volt isteni elhivatásának, tudta, hogy néki az Atya dolgaiban kell foglalatoskodni, de azért aláment velük Názáretbe és engedelmes volt nékik. Csak az Isten szavára hallgató lélek tud engedelmeskedni az embereknek is.

Dec. 30. Ján. 12:44—50. Zsolt. 39. A zsoltáriró ótestamentumi ember volt, akit a mulandóság gondolata szomorúvá tett, oh milyen másként néz a jövődőbe a halál elé, akinek van Megváltója. »Félni? Mitől? Hogy látván lathatod Királyodat, »Isten hozott«-ja boldogan fogad? Hogy a dicsőült, fénylő sebhelyek örökre irtalomba rejtenek? Ez lenne félelem?»

Dec. 31. És. 51:1—6. Zsolt. 121. Olyan jó felfelé tekinteni az év utolsó napján oda, ahonnan jött a segítségünk a múltban és jön a bizonytalan jövőben is. Hogyan? Miként? Nem tudjuk, de nem is fontos. Lehet, hogy földi életünket nem őrzi meg az Úr, de megőrzi a lelkünket a gonosztól, ha benne bízunk. Mi kell egyéb? S. M. d. ft.